

Öfwer herr assessor Svedenborgs samtal ...

Tryck 68 B

Tillkomstår 1799 :

Digitaliserad år 2015

National Library
of Sweden

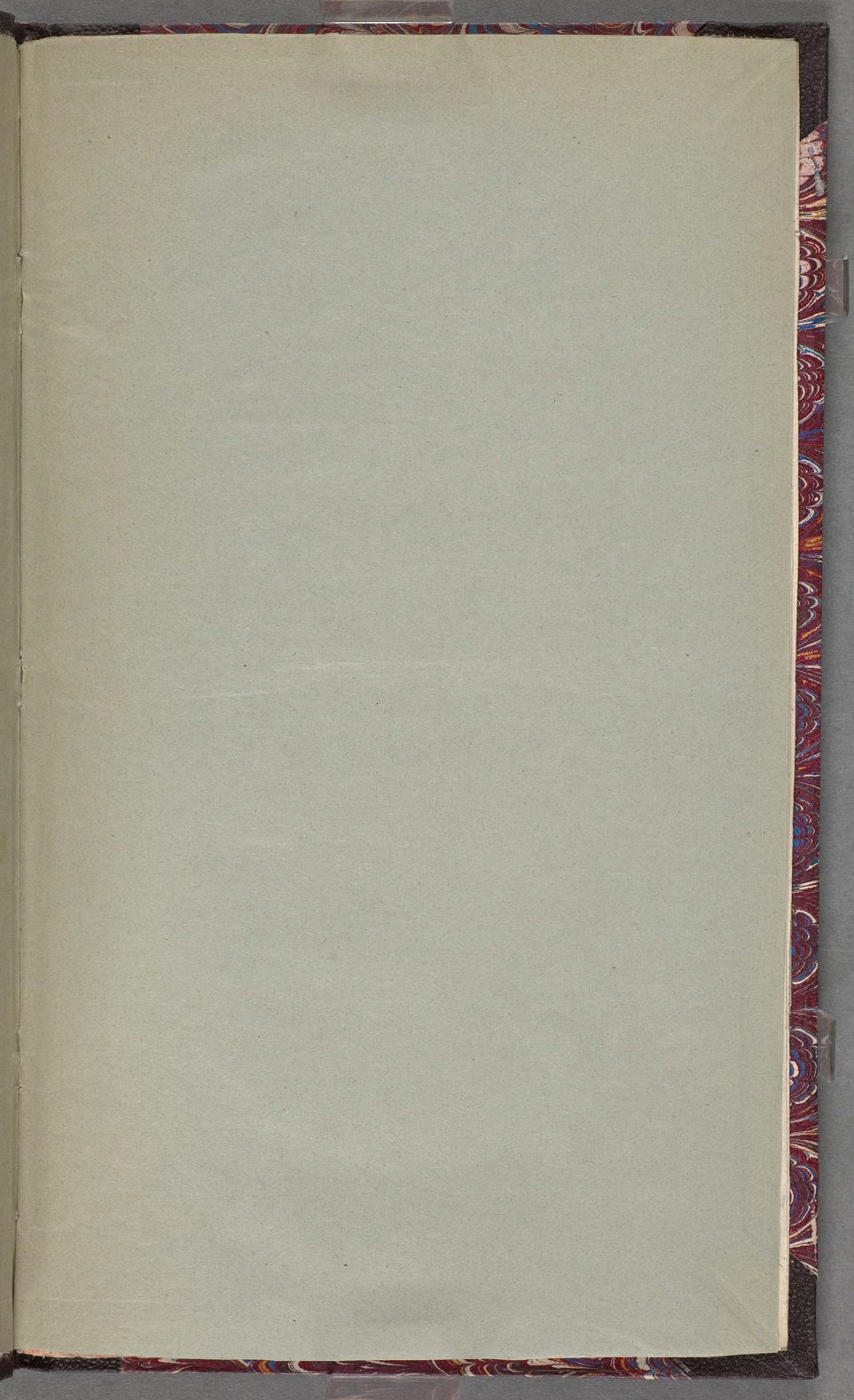
Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

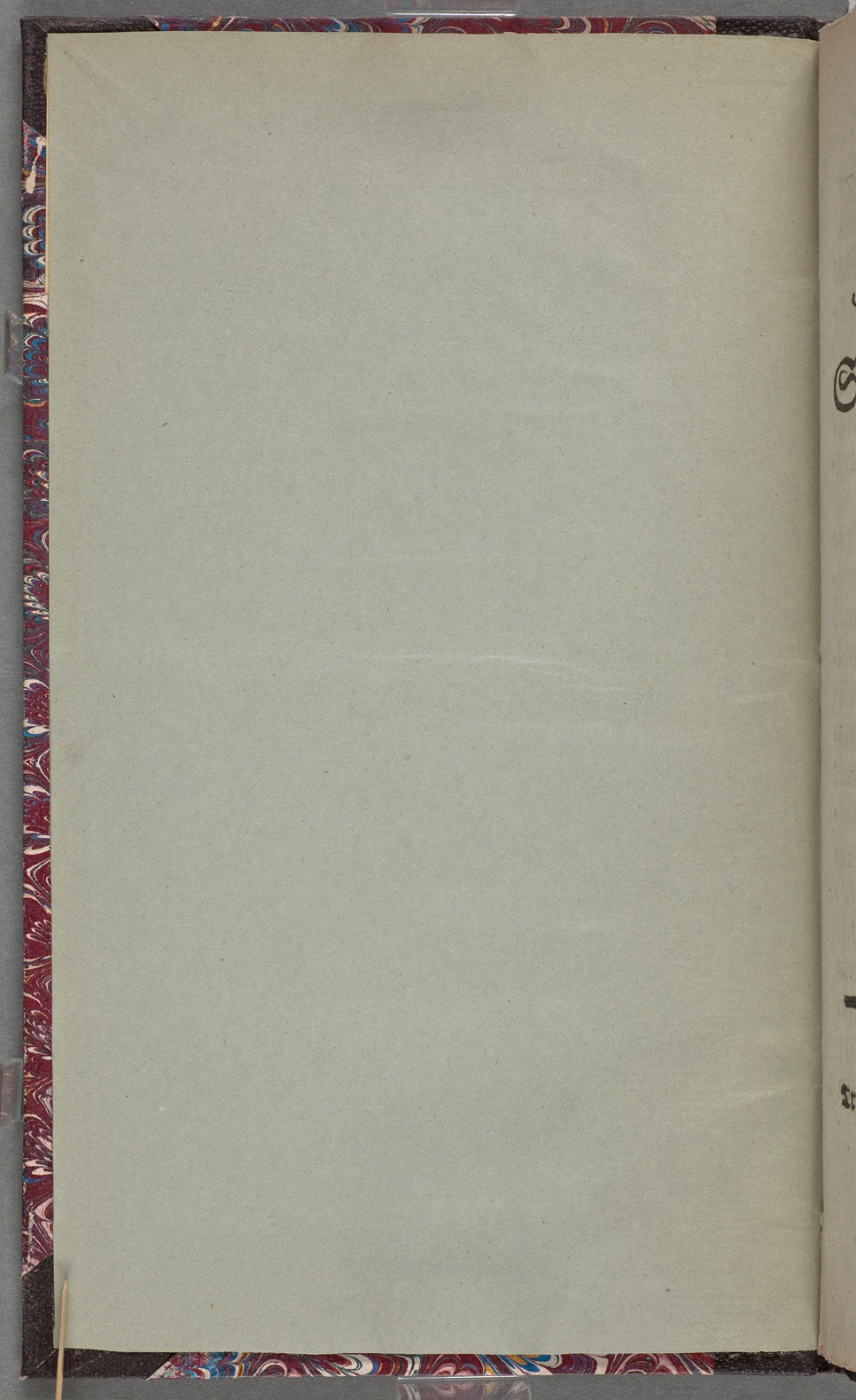
Swedenb.

Biogr.

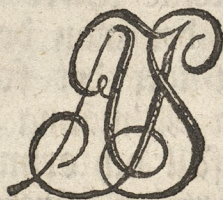
t. 1770.

SWEDENBORG, EMANUEL

Öfwer
Herr Affessor
SVEDENBORGS
Samtal och Umgänge
Med
Andarne.

Stockholm,
Tryckt hos Andreas J. Sylvenius, 1799.

Herr Assessor Svedenborg som gjort sig så namnkunnig genom sina besynnerliga skrifter och samtal med Andarne, kan nu mer icke illa uptaga, at man meddelar Allmänheten några tankar uti samma ämne.

Först wil man då anmärka utur Mänskliga swagheternas Historia åtskilliga händelser, som med Herr Assessor Svedenborgs inbillnings-systeme tyckes åga tåmelig likhet, på det man deraf må finna, huru lätt det fordom warit at inbilla Allmänna hopen allehanda infall och orimligheter, och huru swårt det härefter blifwer, at göra lycka med dylikt fram.

Romerske Konungen Numa Pompilius inbillade Romarena at Gudinnan Egeria, upåldad af hans

hans färlek, hade tagit honom til sin Man, och öfwerhopade honom med all möjelig lyckfalityhet, i det hon uplyste hans Förstånd, och upfylte honom med Gudommelige saker.

Solon underhöll en hemlig correspondence med Delphiffa Oraclet, och lät gifwa sig de swar, som han sielf åstundade och hade af nöden.

Lycurgus brukade samma konstgrip, och Apollo hade stor omsorg at noga efterfölja Original befällningen, när han deraf gaf Copian, för at desto bättre stadfästa de laggar, som Lycurgus gaf Lacedemonierne.

Mahomet emottog sin Alcoran såsom en Wecko-Skrift, och Engeln Gabriel förde til honom ordenteligen två Capitel hwarje wecka. Swad inbillade icke Mahomet All-

månheten genom sin Dufwa som åttur hans dra. Att förtiga hans Himla Resor och Paradisiska nöjen. Ja, som Oden hade sina Valkyriar så hade Mahomet sina Houri.

Alla dese hafwa varit Lagstiftare, och insägo tydeligen att Allmånheten utan sådane updikningar aldrig efterfölgt deras både kloka och dumma lagar och inrättningar. Romerske Generalen Sertorius hade åfwen många infall med en hind, med hwilken han brukade bedraga Allmånheten. Hade Sertorius genom öfwerlöpare förnummit Fiendens gång, så war det hinden som såde honom det förut. Blef han slagen af sina fiender, så lofwades honom genom hinden Gudarnas bistånd en annan gång. Om hinden war borta några dagar, så gömde han honom noga, och lät säga til, såsom en aning, at han skulle på en
 wif

wis dag återkomma. Ja, Sertorius befalte Inwånarena där han framfor, at gifwa sig matwaror och penningar, annars skulle pest och hunger ödelägga dem. Hans hind hade det sagt honom på Guldarnas befallning. Detta war et artigt och nyttigt taffspeleri för Sertorius. Den store Generalen Scipio brukade äfwen at på et hemligt sätt gå til Capitolium och rådfråga Jupiter, hwilken inbläste honom alla hans planer emot Carthago.

Swad inbillade icke Apollonius Thyanus Allmänheten med sin orm, och genom sina konstler, at förut utspana de rådfrågandes egenskaper och omständigheter, samt derefter ställa sina swar. Socrates som aldrig for med widskapligheter, måste dock tåla at man tillskref honom en Unde, som ständigt fölgde honom. Allmänheten war så inwand af an-

dre så kallade store Mån och Lagstiftare, hwilke altid inbillade den sammanågra besynnerliga tilfälligheter.

Swad inbillningar hyste icke en del gamle Philosopher om Själwandringen, hwilket Systemet tilika med de förr omnämde orimligheter, nu förtiden skulle knapt gbra lycka hos en gammal Kåring, som lefwer uti et någorlunda uplyst Rike. Om widskpeplighets tiden nu måst år förbi, på de flästa ställen uti Europa, det lämnar jag til et lågligare tilfälle at omröra. Om man skulle gbra en slutsats i anledning af Margrefwen D'Argens Judiska bref så swåfwar widskpeplighets Andan ännu omkring de flästa Riken uti Europa, fast den ej är så allmän som fordom. Ja, wår store V. Linnée talar äfwen, i sin Gottländska Resa, om en Smålands-qwinna, som trodde en hop halfandars warelse.

Dr=

Orden lyda sålunda: Hon trodde,
 at Lucifers anhang blifwit nedstör-
 tadt af Himmelen på jorden, där
 några fått sit boställe i watnet och
 kallas nåckar; under hus, med namn
 af tomte-gubbar; i rö och under trån,
 såsom ålfwer; i skogar, såsom skogs-
 snustwor eller rå; Hon trodde at hwar
 människa hade sin hamn, som henne
 följde, såsom skuggan följer krop-
 pen, och at denna hamn gick perpen-
 diculairt neder under jorden, såsom
 människan går perpendiculairt öf-
 wer jorden, wändandes hamnen sta-
 digt sina fötter emot sin människas
 fötter. Hon trodde at människan och
 hennes hamn woro så förenade, at
 när den öfwerjordiska människan led,
 så led ock den underjordiska, och
 tvårtom, när den underjordiska män-
 niskan blef skadad, så tog den öfwer-
 jordiska lika del derutaf. Hon trod-
 de, at när människorne gingo, om

deras antipodes råfåde at påsera någon Wetts, Ulfs, Rås eller något annat spökes hemwist i jorden, skulle den underjordiska människan blifwa skadad och följaktligen den öfwerjordiska människan lida. Detta kan man med skäl kalla Råring-griller och inbillnings-skott.

Ja, wåre gamle Färfäder trodde åfwen någre tjänste-andar, som de kallade Alfer och Nisser och hwilka delades uti hwita och swarta. Utom dessa hade de åfwen flere andar, hwilke fingo namn efter sina sysslor och bonings-ställen, såsom andre utländske hedningar, hwilka upfylte allt med gudar och andar. Til dessas antal hbra wåra Landsmäns Hus-Andar, Tomte-Gubbar, Tomte-Beissar, Tomte-Bisar, Nisse god Dräng, så kallade af gbrömålen som de troddes förrätta; Näckten, hwilken är den samme som hedningarnes

Ne-

Neptunus, och sadess residera uti
 watnet; deraf trodde den dumma All-
 mänheten, at de som drucknade,
 borttrycktes och förqwäfdes af Næ-
 fen. De som simmade, trodde sig be-
 wäpnade emot honom, om de kasta-
 de et stycke stål uti watnet, med dens
 na utlåtelsen: Näck, Näck, nåle pu-
 ta, du är på lann, men är i wann:
 sedan när de stego utur watnet, och
 stålbiten war intagen, så släppte de
 honom til sit hemwist. Strömkar-
 len, hwilken wistades i floder, hål-
 des för Musicanters gynnare. Al-
 wer, af hwilka stenar, som woro ut-
 hålkade, kallas Alwawarnar. Den
 widsköppliga Allmänheten i Swer-
 ge, talar ännu om Allfdansar. Wet-
 ter eller Witter wisa sig uti en gan-
 ska liten Människo kropp för män-
 niskorne, och såges fågna sig mycket
 öfwer deras bekantskap. Gastar,
 hwilke och Mdringar eller Mblin-

gar fallas, hållas fbre, at wara mbr-
 dade barns hamnar, hwilke oroa de
 resande med grymt skrikande, och så-
 ges hafwa allehanda uptog för sig,
 til deras fbrargelse. Sjörå och
 Skogsrå, såges wisa sig i qwinlig
 skapelse, och äro de samma som de
 gamlas Najader eller Nympher och
 Nornar. Draken eller Skratten,
 tros wara gbmde skatters bewara-
 rare. Hit hbrer åfwen en Ande, hwil-
 ken låter insluta sig uti glas och an-
 dra magiska saker, genom hwilkens
 tilhjelp de, som föra honom med sig,
 altid blifwa Segerwinnare uti stri-
 den. Ja, de hafwa åfwen en Half-
 Ande, som de kalla Bytinge, utan
 twifwel af ordet Byta, ty de inbilla
 sig at nyfödde Barn ibland skola
 bortbytas och borttagas, i hwilkens
 ställe et sådant misfoster gifwes åt
 Modren. Derifrån fbrskrifwes den
 widskepelsen, at då qwinnor föda,
 fbn

fönstren och dörrar noga igenslutas,
på det ej Barnet må bortryckas och
en Bytinge föras i ställe. De tro at
siuke Barn äro sådane, hwilke om
de låtsa wilja kasta uti en brinnande
ung, eller och bära dem tre Sön-
dags aftnar til förstugan, skola de
igenfå sina egna. Efter wi tale om
så många inbillnings febrar, så sko-
le wi ej glömma Maran, hwilken af
Plinio kallas Matt-qwäsfning, eme-
dan den förtager röstens och andans
fria gång; detta hårrörer, när som
en elaf wättska eller tjocka och slem-
miga andedrag och dunstningar först
uppfylla hjertat och sedan hjernan,
hwilket måst hånder dem som softwa
baklänges. De som ibland Allmän-
heten äro okunnige om denna wär-
kan, tro sig wara qwafde af någon
ande, hwilken de tro fly sina färde,
om den softwandes namn nämnes,
eller at stäl kastas uppå honom.

Någre

Någre ibland allmänheten då de först skära helt brödd, kasta et bröddstycke på golfwet til Gonisses fbda. Någre tro äfwen at det är oförstigtigt, at nämna Wargar med annat namn, än de Grå eller Gråtagar; ty annars få de magt at göra dem skada. Sj eller är deras hjerna mycket klofare, hwilke tro at man med wisa Lä sningar, bestående af ord utan begrep och förnuft, kan göra at de siuke blifwa friske, och at ormar, råttor och mera ondt bortdrifwes derigenom. Äfwen så dåraktigt är det, at tilskrifwa foglar wetenskap om tilkommande saker, och tagga sig aningar och spådomar af deras seende, flygande och skrikande, och ofta styrkas ifrån det godt och nyttigt är, för dylika dårskaper.

De inbillningar som jag nu omtalat, öfwertyga nogsamte, huru man både med orimliga och skenbara

ra

ra infall, låter förföra sig ifrån förnuftets och sanningens rena grundsatser. Man skulle kunna skrifa den största Foliant, om man wille omtala alla Folkslags widskpepligheter.

Ufwen skulle det blifwa en ganska widblftig Catalog, om man skulle namngifwa alla Theologiska, Philosophiska och Politiska Don Quixotter, hwilke med sina satser, förorsakat dels blods utgiutelser, dels buller och oro, dels löje, medlidande och förakt.

Det underligaste är, at sedan werlden stått snart uti 6000 år; så har dock funnit uti detta Seculo åtskillige, hwilke warit så förmatne, at de welat uphåfwa sig til Människoslägtets Informatorer, såsom Dippel, Gref Zinzendorf, De la Mettrie, Rousseau, Voltaire, m. fl.

Uf hwad jag nu anfört kan jag ej finna annat, än at Herr Assessor Svedenborgs samtal och omgånge
med

med Andarne, måste bestå uti en rik inbillnings kraft, samt at han föresatt sig at bygga et nytt System, och derigenom förskaffa sig et odddeligt Namn.

Uti en skrift, som kallas Betenskapernes uphof och wårkan på Förståndet och wiljan finnes något, som rörder wårt ämne så lydande: Den falska Uran at wara Autor til en Sect, har framklåft många wilfarelser i Religion. Hon gör det ännu i denna dag, innom den heliga bekännelsens gränssor, där somlige gå så långt i sin yrsel, at de genom drömmar, syner och umgänge med Andar, eller aflidne Människors själar, föregifwa sig både höra, se och underåttas om de hemligheter, som Gud i Skriften ej welat uptäcka, och hon således måste hos dem passera för felaktig, eller ofullkomlig. I medlertid inbilla de nyfiket och lättroget folk, at de hafwa nyckelen til förståndet, och äro hos Gud uti besynnerligt anseende; men
ju

ju ifrigare de förfächta sina uppenbarellers
wisshet, ju mera lägga de sit dumdriftiga
högmod för rättfinniga och uplysta ögon å-
daga. Det är således bäst, at hålla sig i
Guda-Läran wid det ord, som wist är,
och låra kan, eljest följje wi et irrblos, som
i mörkret leder oss uti Labyrinter, där wi
ingen utgång finne.

Philosopher, hwilke examinerat det mänsk-
liga förståndet med största upmärksamhet,
hafwa påstått at Människan är et kreatur,
hvars dårskap upwäcker endera skratt eller
tårar. Jag tror at de kunnat tillägga, at
om hon är dåraktig, så är hon det dub-
belt, när hon går förlängt uti Theologi-
ska och Philopopiska sjelftagna grundsater.
Om wi ej dageligen sågs prof af männi-
skors lättrogenhet och dåraktighet, så skul-
le wi hafwa swårt före at tro, det for-
na werlden warit så rikeligen försedd med
wilfarellser och dåraktiga Systemer. Swad
medlidande upwäckes icke hos en tänkande,
då han betraktar alla de Munke-inrättnin-
gar och dårskaper, som herfka uti wissa
Riken, och hwilka strida både emot Går-
nustets och Mänsklighetens grundsater.

Herr Assessor Svedenborgs Latinska skrif-
ter läsas af ganska få, och äro för deras
orimlighet ej särdeles farlige, hållt när
dertil kommer, at han bygger sina måsta
sater på det han sedt och hört af An-
darne, och detta infall aldrig kan winna
bi-

bifall af en uplyst och Lutherisk Allmänhet, samt tillika swagheten deraf genom Historiska berättelser i denna skrift är tydeligen ådaga lagd, så är jag wis at Herr Assessor Svedenborg ej kan skada Religionen genom sina onödiga Skrifter, inbillade Samtal och umgänge med Andarne; ty när Systemet om Samtalet med Andarne är kullramlat, så faller det öfriga af sig sjelf omkull, fast han wille åberopa sig den 12000:de eller 14000:de paragraphen i sina widlyftiga och gråaktiga skrifter.

Med et ord når den store Nevvton led Skepps-brott med sina uttydningar öfwer Uppenbarelse Boken, hwad hopp kan en förnuftig då göra sig i anseende til Herr Svedenborgs fringsströdda uttydningar, fast än han söker at befästa och Auctorisera sig med sina inbillade syner och Samtal, hwilka aldrig kunna blifwa troliga och smakliga uti våra uplysta tider.

Sör öfrigt har jag som blott Historicus, och med några Philosophiska tankar afhandlat detta ämne, försäkrad at en uplyst Allmänhet här af inser, at förnuft och sanning alltid segrar til slut, öfwer de inbillningar och irrbloß, som då och då upkomma och framlysa på denna Werldens ombyteliga Theater.

En hög och Tantrik Sjal ej Sant och öfant blandar, Hon wördar blott Guds ord, och talar ej med andar; En Sjelfflot blir blott får i sammanrassat grål, Han smider et Systeme, och blir inbillnings trål.

inhet,
Diffo:
ligen
As.
tionen
Sams
r Sy-
kult.
nkult,
eller
a och

led
frver
a en
Herr
fast
a sig
wil-
ake

cus,
and-
All-
ning
ngar
a och
eliga

andar,
andar;
il,
i kall.

